

Πιάνει καὶ ξαναντύνει τὸ νεκρό. Σὰ μάννα τὸν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά, τονὲ στολίζει. Τοῦ πλένει μὲ ρακὶ τὸ πρόσωπο, τονὲ χτενίζει. Τοῦ κρύβει τὴ λαβωματιά. Στεγνὰ βλέπει τριγύρω του. Ἐνα δέντρο γέριζο, ἔρημο, στέκει στὴ ράχη, στὴν κορφὴ. Φέρνει ἐκεῖ πέρα τὸ νεκρό. Μέσ' τὴν κουφάλα τονὲ στήνει. Παίρνει λιθάρια, τονὲ χτίζει, ὀρθὸ μέσ' τὴν κουφάλα, μὲ τὸ καριοφίλι στὸ πλευρό, μὲ τ' ἄλλα τ' ἄρματά του.

— Ἐδῶ σ' ἀφίνω, Καπετάνε, μοναχό, τοῦ λέει. Ἐγὼ σ' ἀφίνω γειά! Θὰ χαίρεσαι ἀπ' ἀγνάντια τὰ βουνά, μὰ Κλέφτες δὲ θὰ βλέπης... «Θ' ἀκοῦς τὰ πεῦκα νὰ βογγοῦν... καὶ τὰ γιατάκια τῶν Κλεφτῶν νὰ βαρυνασθενάζουν...» Κάποτε θὰ σὲ παίρνη τὸ παράπονο, θὰ λὲς κἄνα τραγοῦδι καὶ θὰ κλαῖς... Ἐγὼ, σ' ἀφίνω γειά! «Μπεζέρησα, βαρέθηκα... τῆς νύχτας τὸ περπάτημα, τσ' αὐγῆς τὸ καρραοῦλι...» Σκιάζομαι καὶ τὸ ἰαγγελέα καὶ τὸν ἀνακριτή. Ἐδῶ σ' ἀφίνω... ἄς ἔρθῃ ὁ Κακογιάννης νὰ σὲ βρῇ!

Μιὰ πέτρα μένει ἀκόμα γιὰ νὰ βάλῃ. Σκύβει νὰ ἰδῇ, στερνὴ φορά, τὸ πρόσωπο τοῦ Καπετάνου. Γυάλισαν τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ, κι' ὀρθὰ καρφώθηκαν ἀπάνου του. Σὰν ξαφνισμένο ἀγρίμι πῆδησε πίσω ὁ Κλέφτης κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Συμμαχία

Συμμαχία τῆς μόδας

Ὁ Τοτός. — Ἐλα, Λιλίκα, νὰ κάνουμε ἑλληνοβουλγαρικὴ συμμαχία ἀπάνω στὸ γλύκισμα.

Ἡ Λιλίκα. — Πῶς δηλαδή;

Ὁ Τοτός. — Νά! Ἐσὺ νὰ κρατᾶς τὸ γλύκισμα κ' ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ τρώγω...